

Witte Cornelisz de With

Een 17de eeuwse viceadmiraal uit Den Briel

Henk Vegter

Witte Cornelisz de With

Een 17de eeuwse viceadmiraal uit Den Briel

Deze biografie van Witte de With is een bewerkte versie van een tekst die eerder is gepubliceerd in 'Bonus', kwartaalblad van de Catharina Stichting Brielle en in de Nieuwsbrief van de Stichting Streekhistorie Voorne-Putten Rozenburg.

De (digitale) herdruk werd verzorgd door de 'Vereniging Vrienden van het Historisch Museum Den Briel', december 2008

www.vriendenmuseumdenbriel.nl

Copyright: Henk Vegter, Brielle 2008

Witte Cornelisz de With

Een 17de eeuwse viceadmiraal uit Den Briel

Den Briel heeft na de Tweede Wereldoorlog heel wat nieuwe woningen gebouwd in tegenstelling tot de vooroorlogse jaren. De nieuwbouw was noodzakelijk om de grote woningnood te bestrijden. Er zijn in die naoorlogse jaren nieuwe straten ontstaan genoemd naar twee 17de eeuwse vlootvoogden, te weten Tromp en De With. Dat is niet toevallig want beiden zijn in Den Briel geboren. Witte de With heeft ook in latere jaren in Brielle gewoond. Tromp is al als klein kind met zijn ouders naar Rotterdam verhuisd. In deze bijdrage gaat het over De With. Hij werd op 29 maart 1599 geboren aan de Hoge Dijk. Deze aanduiding is vaag. Vermoedelijk is het in de buurt geweest van de boerderij Lagerwoude aan de Rijksstraatweg van Den Briel naar Hellevoetsluis. Op een oude polderkaart staat daar reeds een boerderij getekend. De ouders van De With waren Cornelis Wittenze de With († 1602) en Neeltjen Andries († 1624). Zij waren Mennoniet of Doopsgezind. Hun huwelijk was dus niet in de Gereformeerde Staatskerk gesloten. Om te voorkomen dat de kinderen, en daaronder onze Witte, de vruchten van een onwettige verbintenis waren werd hun huwelijk door de Brielse Magistraat bevestigd op 15 juli 1599. Geweld was bij Doopsgezinden uitgesloten en met het onstuimig karakter van hun zoon gaf dat soms moeilijkheden. Volgens overlevering werd De With in zijn jongelingsjaren in de Brielse straten wel het 'kregel Mennonietje' genoemd. Hij liet zich op 11-jarige (!) leeftijd dopen in de kerk van Nieuwenhoorn door dominee Van Coolwijck. De leden van de Gereformeerde Staatskerk uit het begin van de 17de eeuw konden niet bepaald pacifistisch genoemd worden. Daarvoor was de vrijheidstrijd tegen Spanje nog actueel genoeg.

Naar zee

De With ging al op 16-jarige leeftijd naar zee en zeilde als kajuitswachter van kapitein Schapenham in dienst van de Loffelijke Compagnie naar Oost-Indië. Hij maakte kennis met het strenge regiem aan boord van oorlogsschepen en zag dagelijks van dichtbij hoe muiters werden 'geëxamineert en getortureert' (gefolterd) en later 'geradbraeckt en gevierendeelt'. Hij werd er van doordrongen dat alleen met harde tucht en zware straffen het scheepsvolk onder de duim kon worden gehouden. In 1618 werd hij hofmeester van Jan Pietersz Coen en stond onder directe invloed van deze strenge en als het moest hardvochtige handhaver van de discipline. Het heeft bij De With eigenschappen ontwikkeld die hem later zo onbemind hebben gemaakt. In mei 1620 was hij weer terug in Den Briel.

Vlaggenkapitein

Hij wordt dan vlaggenkapitein op het admiraalsschip van Schapendam en gaat met de 'tocht der Nassausche vloot' naar de westkust van Zuid-Amerika via de zeeweg rond Vuurland. De tocht heeft weinig succes in de Spaanse havens. Er ontstaat veel verlies aan mankracht door scheurbuik (gebrek aan vitamine-C waardoor bloedingen, loszittende tanden en zwellingen ontstaan) en wreedheid bij gevechten. Men besluit de Grote Oceaan over te steken naar Indië. Met nog 1230 van de 1600 opvarenden komt men twee jaar later op Ternate in de Molukse

archipel aan. De With heeft hier, op verzoek van de gouverneur, vreselijk huisgehouden en de inwoners ‘sulcken schrik aengejaecht, dat sij hierna wat beleefder met de onse sich hebben gedragen’. Schapendam overlijdt vrij spoedig hierna.

Viceadmiraal

In 1626 is De With thuisgevaren als viceadmiraal van een Oostindische retourvloot met een kostbare lading (Figuur 1).

Figuur 1: Witte de With als viceadmiraal

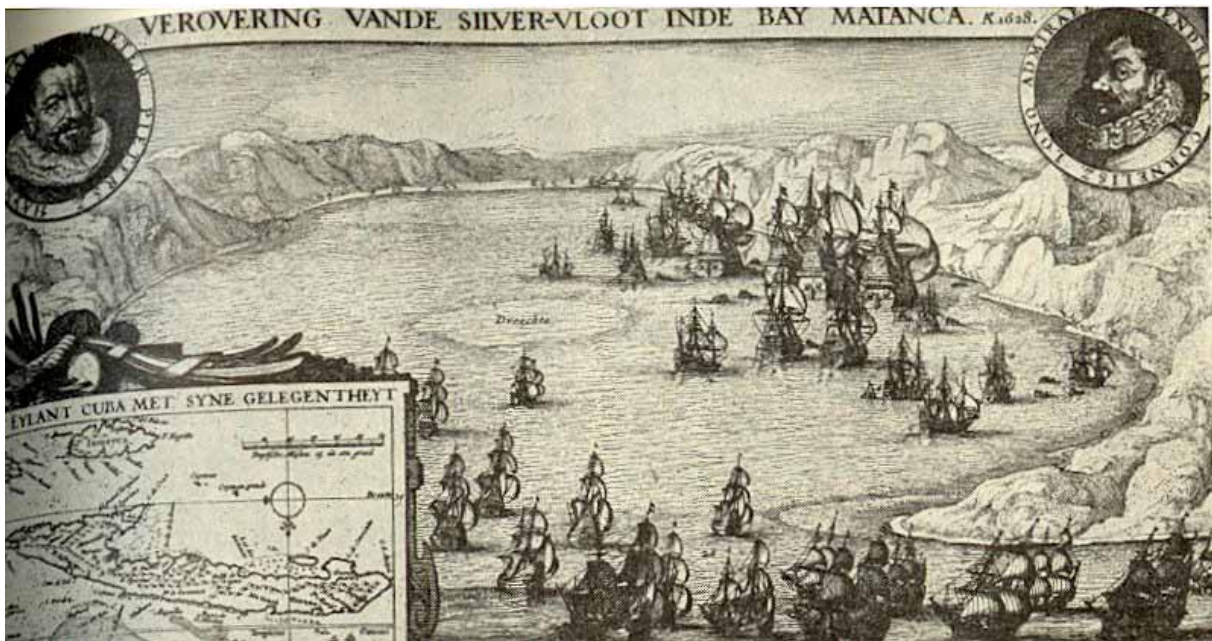
In juli van dat jaar komt hij behouden in Zeeland aan. De With geeft dan voorlopig het varen er aan en vestigt zich in 1627 aan het Brielse Maarland, nu Nz 24 (Figuur 2). Of hij het huis heeft laten (ver)bouwen is niet bekend. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en in het jaar daarop wordt hij weer vlaggenkapitein, nu bij Piet Hein.

Figuur 2: Maarland Nz 24, vermoedelijk woonhuis van De With voor restauratie

De zilvervloot.

De reis ging naar de West en de Nederlanders veroverden de zilvervloot op de Spanjaarden (Figuur 3). De opbrengst bedroeg alleen al aan zilver 7 miljoen, voor die tijd een enorm bedrag. Maar ook was er voor 2 miljoen aan cochenille (rode verfstof), 66 pond goud, 37375 huiden en ‘veelderhande kostelijkheden’ aan boord.

Figuur 3: Verovering van de zilvervloot in de baai van Matanzas (Cuba)

Allereerst ging 10 procent van de netto-winst, zoals gebruikelijk, naar de stadhouder. Uiteraard kregen de bewindvoerders en de aandeelhouders geld van de WIC. Hein kreeg f7000,-. Hij kon er een huis voor kopen in Delft. En De With? Hij zelf schreef: 'niet eenen stuiver, noteert deze danckbaarheid'. Of dit helemaal klopt valt te betwijfelen. Het was gebruikelijk dat bij zo'n buit ook het scheepsvolk, de soldaten en officieren een deel kregen. De With nam dit echter Hein niet kwalijk want in zijn ogen kreeg ook deze maar een luttel bedrag. Dat de verstandhouding met Hein goed was blijkt uit het feit dat de laatste de Staten-Generaal verzocht een nieuwe Luitenant-Generaal aan te stellen 'tot sijnen raet' en dat hij het oog had laten vallen op 'eenen Witten van den Briell, welke nu lestemael onder sijn commandement was geweest'. Maar de Haagse machthebbers wilden liever één der oudste kapiteins hebben en benoemden toen de slechts één jaar met hem in leeftijd verschillende Maarten Harpertsz Tromp. Dit was voor De With zeer grievend want hij verzocht onmiddellijk ontslag uit de dienst. Maar hij hield het maar kort uit aan de wal.

Weer naar zee

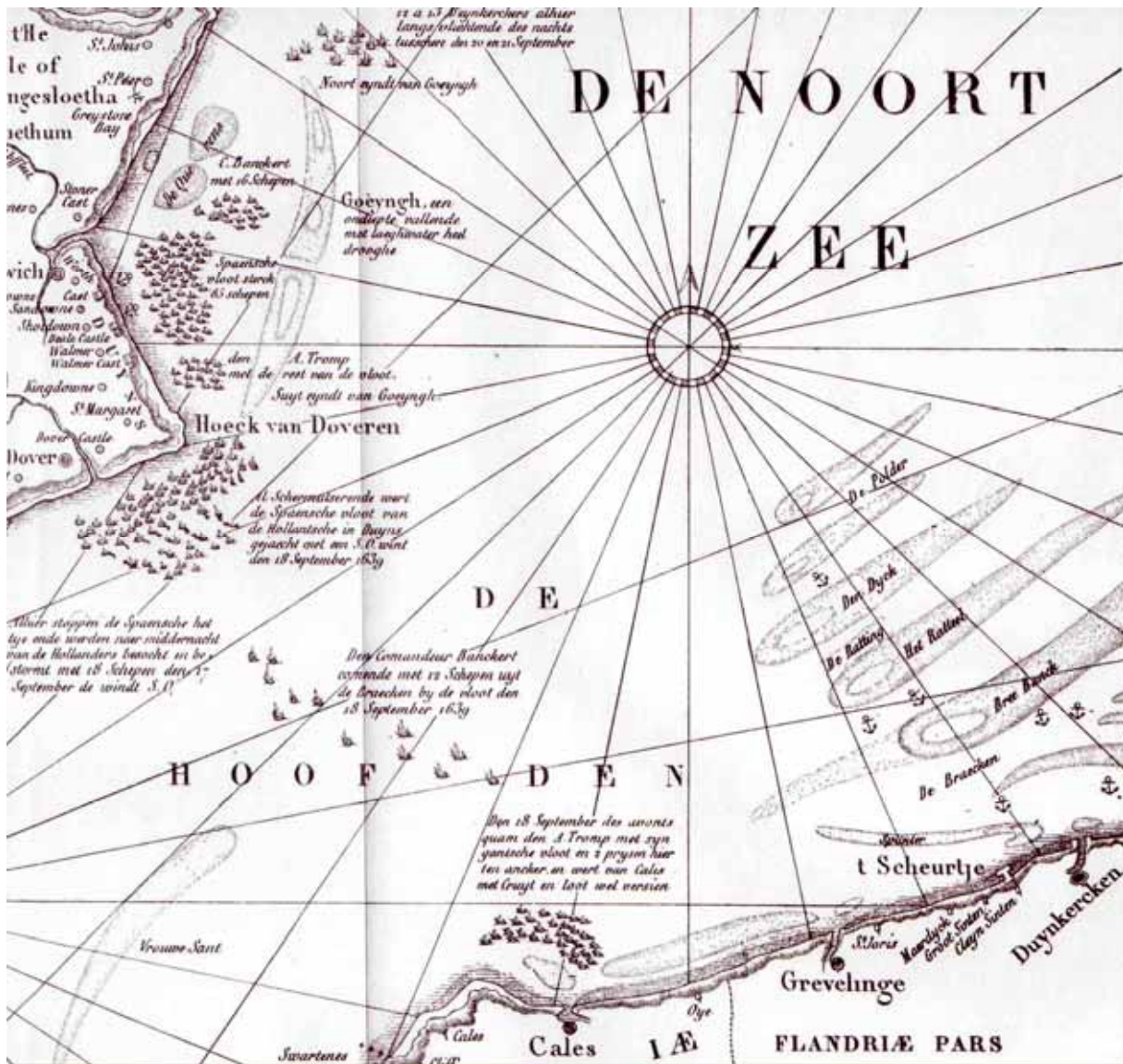
In 1630 voer hij op de vloot van admiraal Van Dorp tegen de Duinkerkers. De With kon echter slecht opschieten met de viceadmiraal Liefhebber. De laatste was in De Withs ogen 'een extraordinair mignon' van Van Dorp (mignon=lieveling). Hij verbleef toen een paar jaar in Den Briel en werd schepen van de stad (bestuurder belast met wetgeving en rechtspraak).

Slechts kort heeft het verblijf van Witte de With aan de wal geduurd. Toen viceadmiraal Liefhebber de zeedienst verliet was De With er als de kippen bij om zich bij de Staten van Holland te melden als de opvolger. Op 29 oktober 1637 tekende de stadhouder zijn benoeming. De vloot werd in twee eskaders verdeeld waardoor Tromp en De With geen dagelijks contact met elkaar hadden. De laatste bestreed met succes de Duinkerker kapers waardoor de handels- en vissersschepen weer konden uitvaren. Tromp had minder succes en toen twee (van De With's kapiteins) klaagden over het onvermogen van De With hechtte Tromp daaraan geloof en moest hij voor de krijgsraad verschijnen. Door een verklaring van vijf andere kapiteins van laatstgenoemde werd hij vrijgesproken ondanks het feit dat Tromp voorzitter van de raad was. De verhouding tussen de admiraal en zijn viceadmiraal had opnieuw een deuk gekregen. Maar beiden bleven gehandhaafd.

Een nieuwe Spaanse armada op komst

Spanje, nog altijd de vijand van de Republiek, wilde opnieuw via de zee op het oorlogspad. De bedoeling was om met een grote scheepsmacht (veel groter dan de 'onoverwinnelijke' vloot uit 1588) nieuwe troepen aan de Vlaamse kust af te zetten die zich dan moesten verenigen met het leger van de Hertog van Parma om zodoende vanuit Vlaanderen de opstandige Hollandse steden weer onder de duim te krijgen. De armada (oorlogsvloot) van de Spanjaarden stond onder bevel van admiraal Antonio d'Oquendo en deze voer met 55 grote schepen richting Vlaanderen met veel soldaten en zilvergeld. De Nederlandse vloot telde ongeveer 95 schepen en 10 branders. De laatsten waren oude schepen en volgeladen met brandbare stoffen. Ze werden dan op het juiste moment in brand gestoken om af te drijven naar de vijandelijke schepen. Op 15 september kreeg Tromp contact met de vloot van D'Oquendo en verenigd met het eskader van De With heeft hij de vijand gedwongen de neutrale rede van the Downs (Duins) op te zoeken. Dit was een stuk zee (op het kaartje boven

de Hoeck van Doveren) met vele ondiepten en behoorde tot de Engelse territoriale wateren (Figuur 4). De Engelse admiraal Pennington waakte in de buurt over de neutraliteit van Engeland. De Zeeuwse viceadmiraal Jan Evertsen kreeg opdracht de laatste zo nodig in bedwang te houden maar hij weigerde dat. Hij wilde alleen maar tegen de Spanjaarden vechten gelet op de goede handelsbetrekkingen van zijn provincie met Engeland.

Figuur 4: Voorbereidingen op de slag bij The Downs (Duins). Deze bevinden zich net boven de Hoeck van Doveren

Slag bij Duins (in the Downs)

De With stelde zich toen beschikbaar met zijn schepen om deze taak over te nemen. Op 21 oktober vernietigde Tromp de Spaanse armada waarbij veel Spaanse schepen verloren gingen en duizenden soldaten de dood vonden. De Spaanse macht in de West-Europese wateren was voorgoed gebroken. Engeland was woedend om de schending van haar neutraliteit en later is dit feit van Engelse zijde als één der ernstigste grieven aangevoerd die tot de Eerste Engelse oorlog heeft geleid (1652-1654). De With nam aan directe strijd geen deel en het gevolg was dat Tromp f 25000 en Evertsen f 12000 als buitgeld ontvingen en De With slechts f 224. De

With beschuldigde Evertsen van weigering niet ‘vanwege de commercie’ maar omdat hij ‘in zijn kakkert’ zat voor de Engelsen. De verhouding tussen Witte de With en de twee anderen was tot een dieptepunt gedaald.

Op jacht naar kapers

De regering stuurde De With daarop zelfstandig op jacht naar de Duinkerker kapers en de buit die hij daarbij behaalde zal het gemis aan buitgeld bij Duins ruimschoots hebben vergoed. In de veertiger jaren van de zeventiende eeuw heeft hij vele vererende opdrachten uitgevoerd zoals het overbrengen van ambassadeurs naar Frankrijk en Engeland als ook naar Denemarken en Zweden. Hij loodste vele koopvaardijsschepen veilig door de Sont naar de Scandinavische landen en ontving van de Hoog Mogenden als dank een gouden ketting. Maar niet altijd leidde succes tot erkenning. Om de Duinkerker kapers een vernietigende slag toe te brengen werd De With in 1646 ingedeeld bij admiraal Tromp. De landkant van Duinkerken werd bezet door een Frans leger. Kort voor de val van de stad werd De With naar Oostende gestuurd. Even later moest Duinkerken, ingesloten van zowel de land als van de zee kant, zich overgeven. Tromp werd door de Franse koning beloond met een juweel van f 24000. De With kreeg ‘slechts’ het ereteken van de Orde van Saint Michel. Zo nam wrok tegen Tromp weer de overhand. Toch moet gezegd worden dat De With wel trots is geweest met de onderscheiding want hij is sindsdien altijd afgebeeld met het eremetaal op de borst. (zie figuur 1).

In Den Briel

We keren terug naar Den Briel. En wat zien we in de voorgevel van het huis Maarland Nz 24? (voorheen eigendom van De With). Een gevelsteen die een opvallende gelijkenis heeft met de bovengenoemde medaille. Het randschrift luidt: ‘Perfer et Obdur’, of wel ‘Verdraag en Volhard’, een spreuk die past bij een militair (Figuur 5).

Figuur 5: Gevelsteen Maarland Nz 24

Maar hij verkoopt het huis al in 1641 voor *f* 2450. Als de gevelsteen werkelijk de orde van Saint Michel uitbeeldt, dan moet de steen door een andere eigenaar zijn geplaatst. Het wordt nog ingewikkelder. De honderd jaar later levende Jan Kluit heeft in één van zijn (geschiedkundige) jaarboeken geschreven dat ‘in de Grootte of Catharinakerk in Den Briel, in ‘t Zuiderpand, tegen de binne pilaar van de tooren, nog een grafkelder is, overdekt met een swaare zerk, uit welkers opschrift blijkt, dat aldaar begraven zijn de vader, de moeder en de huisvrouw des Admiraals Witte Cornelisz. de With. De huisvrouw overleed in 1631; pronkende deeze grafzerk voorts met het wapen des admiraals en de Ridderorde van St. Michel, zeer cierlijk uitgewerkt’. De grafkelder was, toen de tweede vrouw van De With overleed in 1649, niet meer in gebruik. Zij werd in de Grote of Sint-Laurenskerk in Rotterdam begraven, evenals zijn derde vrouw. Graf en steen in Brielle zijn verdwenen.

Figuur 6: Straatnaambord van de (door vriend en vijand) gevreesde viceadmiraal Witte de With tegen de achtergrond van een kinderspeelplaatsje

Acte van Navigatie

In 1651 vaardigde de Engelse regering de Acte van Navigatie uit. Hierin werd bepaald dat er uitsluitend goederen voor Engeland mochten worden ingevoerd door Engelse schepen of door schepen uit het land van herkomst. De Nederlandse handel liep door deze maatregel grote financiële schade op en haar koopvaardijsschepen werden geweerd. In 1652 gebeurde er een vlagincident bij Dover. Admiraal Tromp weigerde als eerste de vlag te strijken voor de Engelse admiraal Blake. De Staten-Generaal deden het incident aanvankelijk af als een persoonlijke twist.

Eerste Engelse oorlog (1652-1654)

Maar de Engelsen bleven de Nederlandse schepen lastig vallen met als gevolg dat de Eerste Engelse oorlog uitbrak. Als eerste kreeg Tromp de volle laag maar Michiel de Ruyter versloeg de Engelsen bij Plymouth (Engelse zuidkust). Witte de With leed een nederlaag voor de Theemsmond, mede omdat veel kapiteins in zijn eskader het niet langer aandurfdten met de Engelsen strijd te leveren (Figuur 7).

Figuur 7: Brielse zeehelden, maar niet altijd door dezelfde deur

In de eerstvolgende ontmoeting met de Staten-Generaal beet De With de hoogmogenden toe: ‘Wat helpt het dat ik zwijg: ik sta hier voor mijn souverains (meerderen). Ik mag en moet het zeggen dat de Engelsen nu heer en meester zijn van ons en van de zee’. De woorden maakten indruk en afgevaardigden van de Staten-Generaal en de Staten van Holland haastten zich in steden en havens om iedereen aan te zetten om elk schip dat dienst zou kunnen doen in de marine uit te rusten tot een nieuwe tocht.

Onderlinge verhoudingen

De verhouding tussen Tromp en Evertsen uit Zeeland enerzijds en De With anderzijds was slecht. Zolang er niet gevaren kon worden omdat er te weinig scheepsvolk en schepen waren, was van samenwerking geen sprake. Eerst tijdens zeeslagen werden de geschillen opzij gezet en ging de liefde voor het vaderland boven alles. Inmiddels hadden de Engelsen een 25 tal Hollandse schepen in de klem achter het zeegat bij Texel. Ze werden zodoende tegengehouden om naar de Wielingen of de Maasmond te komen. Witte de With kreeg opdracht naar Den Helder te gaan om het ‘secours’ (hulpvloot) gereed te maken en zich te melden bij de vlag van Tromp. De With maakte echter geen haast. Het enige wat hij deed was een serie strafbepalingen uitvaardigen. Hij werd namelijk met saluutschoten begroet bij zijn aankomst. Maar De With vond dit kruitverspilling. Hij werd door de matrozen van de ‘secours’ dientengevolge beledigd en uitgescholden voor ‘groene kaes’. Witte de With gaf er

zelfs de brui aan en reisde af naar Amsterdam om de afbouw van zijn nieuwe vlaggeschip te controleren. Toen hij terug kwam in Den Helder kreeg hij strikte orders terug te keren naar Tromp. Daarop zeilde De With naar Zandvoort met 25 verse schepen en vier branders. De With wachtte echter tot de volgende ochtend voor hij zich aan boord begaf van de Brederode, het vlaggeschip van Tromp. Het gesprek heeft slechts kort geduurd. De schoonzoon van De With, die De With scheepsjournalen later zorgvuldig heeft bestudeerd schrijft over het gesprek dat hij de indruk heeft gekregen dat de heren elkaar 'getrouwigheid' hebben beloofd.

Slag bij Ter Heijde waarbij Tromp sneuvelt

Direct na het gesprek begon de strijd met de Engelsen. De vloten waren inmiddels naar het zuiden afgezakt en op zondag 10 augustus 1653 kwam het tot een treffen bij het Zuidhollandse plaatsje Ter Heijde, zo'n 15 km van Tromps geboorteplaats Den Briel (Figuur 8).

Figuur 8: Ligging Ter Heijde ten opzichte van Den Briel

De vloten voeren vier keer door elkaar en al in het eerste treffen sneuvelde Tromp (Figuur 9). De admiraalsvlag werd echter niet gestreken om de vijand geen overwinningsgevoel te geven.

Figuur 9: Ivoren borstbeeld van Tromp, Hist.Museum Den Briel

Ook Michiel de Ruijter moest zich met 40 doden en 38 gewonden naar de Maas laten slepen. Jan Evertsen kreeg zodanige schade dat hij genoodzaakt was het Goerese gat binnen te lopen. Alleen De With en Pieter Florisz van het Noorderkwartier konden de strijd volhouden ondanks het feit dat veel kapiteins snel koers zetten naar Texel toen de wind naar het zuiden draaide. De With wist elke aanval van de Engelse admiraal Monk af te slaan en nadat het laatste Engelse oorlogsschip verdwenen was liep hij de volgende dag met 85 schepen behouden Texel binnen. In het land was men tevreden over de strijd (de kust was weer vrij en de handelsschepen konden weer binnenlopen en uitvaren). Bij De With was er echter grote verontwaardiging over de ‘weglopers’ bij de kapiteins en van enige voldoening was bij hem geen sprake. Door hen was de overwinning niet behaald.

Staatsbegrafenis

Vanwege Tromps bijzondere staat van dienst werd door de Staten-Generaal een staatsbegrafenis verzorgd en er werd een praalgraf voor hem gemaakt door de bekende beeldhouwer Rombout Verhulst naar een ontwerp van Jacob Van Campen (Figuur 10). Het monument bevindt zich in de Oude Kerk van Delft. Bekend is de uitspraak van de raadspensionaris Johan de Witt tijdens Tromps lijkrede: ‘Een zeeheld, welckers gelycke de aarde niet heeft gedragen ende mogelyck niet lichtelyck in ’t toekomende sal sijn te vinden’.

Figuur 10: Praalgraf van Tromp, Oude Kerk, Delft

Naar de Oostzee

Nadat Tromp gesneuveld was volgde De With hem echter niet op. De Staten van Holland wisten dat De With niet geliefd was bij het scheepsvolk. Ook de viceadmiraal Jan Evertsen kwam niet in aanmerking. Hij was Zeeuw, Oranjeman en vijand van De With. Men koos toen voor de landofficier Jacob van Wassenaar-Obdam, waarvan gezegd werd dat hij alleen wist dat hij de zeilen naar de wind moest zetten om te kunnen varen. Vooral de raadspensionaris Johan de Witt heeft de benoeming doorgezet. Inmiddels was Witte de With met 44 oorlogsschepen op weg naar Texel en begeleidde vele koopvaarders naar enkele Oostzeehavens. De thuisreis was bedreigend. Engelse oorlogsschepen lagen op zee te wachten op de rijk beladen retourschepen. Door grote toewijding en behendigheid lukte het De With toch het zeegat van Texel te bereiken. Hij kreeg echter van de regering opdracht met zijn beschermingsvloot buitengaats te blijven ondanks protest. Elk moment zouden de najaarsstormen kunnen opsteken. Dat gebeurde dan ook: vier dagen lang raasde de storm over de schepen en veroorzaakte dan ook veel schade aan masten en roeren. Een aantal ging zelfs ten onder. Na deze tocht naar de noordse landen is De With bijna twee en een half jaar in Rotterdam gebleven waar zijn vrouw doodziek op bed lag en 10 kinderen verzorgd moesten worden. Hij kon zich wijden aan zijn gezin en de nieuwe luitenant-admiraal adviezen geven. Hij beriep zich op zijn oorlogservaringen toen hij ervoor pleitte het Goereese Gat te gebruiken

boven de zeegaten van Texel en Zeeland. Hellevoetsluis kon dan uitgebouwd worden tot een grote marinehaven. Ook heeft hij de voorgeschoten kosten – achterstallige soldij en kostgelden – tot een bedrag van f 27000 ontvangen van de admiraliteit. Na de lange tijd aan de wal ging De With toch weer varen om de handelsvaart te beschermen tegen kapers. Op 9 september 1658 kwam hij in zwaar weer terecht en verloor de boegspriet en twee masten. Met een noodmast wist hij toch nog Hellevoetsluis te bereiken. Het herstel van zijn schip, de Brederode, verliep moeizaam. Hij kreeg weinig medewerking van de admiraliteit van de Maze in Rotterdam en de hulp van de werf in Hellevoetsluis was slecht. Het zeevolk was verlopen en weinig nieuwe mannen wilden onder hem varen gelet op zijn strenge reputatie.

Slag in de Sont

Met een onderbemand schip is hij richting de Oostzee vertrokken om bij Vlieland te horen dat admiraal Van Wassenaer-Obdam al naar de Sont was gevaren waar de Zweden de doorvaart beletten. Dit land wilde graag de zeggenschap over de toegang tot de Oostzee krijgen om zo tol te heffen voor de doorvaart. Dat was zeer tegen de zin van de Republiek die grote handelsbelangen had in de Oostzeehavens (o.a. hout en graan uit Gdańsk of Dantzig). Op de 8ste november zeilden de Nederlanders door de Sont op weg naar de Zweedse vloot (Figuur 11).

Ondanks het feit dat het de gewoonte was dat de admiraal van de ene vloot het andere admiraalsschip zou aanvallen ging viceadmiraal De With daartoe over. De Zweed trok zich terug en liep aan de grond. De With voer daarop naar het schip van de Zweedse viceadmiraal.

Figuur 11: De Sont en omgeving. Bij Helsingør vond de zeeslag plaats

De With sneuvelt

Tijdens het gevecht liep de Brederode aan de grond en De With werd door twee Zweedse kogels getroffen. Hij weigerde, dodelijk gewond, zijn zwaard over te geven aan een Zweedse soldaat met de woorden 'Dewijl ick zoo veel jaren mijn degen voor Hollandt heb gevoerd, zoo wil ick die aan geen geringe soldaat overgeven'. Ondersteund is hij nog aan boord van het viceadmiraalsschip gekomen maar na een kwartier overleed hij. Op kosten van de Zweedse koning Karel Gustaaf werd zijn lichaam gebalsemd en opgebaard. Eerst op 12 september 1659 werd het stoffelijk overschot naar Rotterdam gebracht. Op de 7de oktober werd De With in de Grote of Sint-Laurenskerk begraven op kosten van de Staten van Holland en West-Friesland. Zij betaalden eveneens het grote praalgraf dat in de kerk is opgericht. Het is gemaakt naar een ontwerp van Jacob Lois (Figuur 12).

Figuur 12: Praalgraf van Witte de With in de Laurenskerk, Rotterdam

In 1910 is een opgevist kanon van de Brederode door de Deense regering geschonken aan Nederland. Via een verzoek van B. en W. van Brielle aan koningin Wilhelmina is het in bruikleen afgestaan aan de gemeente en geplaatst in de hal van het stadhuis (Figuur 13).

Figuur 13: Het kanon van de Brederode, geschonken door Denemarken, in de hal van het stadhuis

Vreemd is het dat het kanon in de jaren 90 naar de hal van de Technische School is gebracht omdat het VVV een winkelruimte moest hebben. Naar de mening van de schrijver hoort dit museale stuk echter in de hal van het stadhuis (entree van het museum)¹. Dan komt de belangrijkheid van het stadhuis (nu museum) en de geschiedenis van o.a. de Brielse viceadmiraal weer tot haar recht. In 2008 is het immers 350 jaar geleden dat De With stierf.

Verantwoording:

- Twaalf doorluchtige zeehelden, Van Kampen&Zoon, Amsterdam, 1941
- Van vlootvoogden en zeeslagen, Van Kampen&Zoon, Amsterdam, 1941
- Drie 17e eeuwse admiraals, Ad Donker, Rotterdam, 1977
- Wikipedia, diverse internet sites.

Over de auteur:

Henk Vegter is oud-directeur van de mavo 'Bahûrim' (nu Penta College). Hij woont in Brielle en publiceert regelmatig over onderwerpen van de geschiedenis van Brielle.

¹ Noot van de redactie: volgens verkregen informatie is het de bedoeling van de gemeente Brielle het kanon binnenkort weer terug te plaatsen.